

L'ESPURNA

Segona Epoca. Any II. Núm. 139.

Girona, dimecres, 28 d'abril de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

El proper divendres, els homes del P.O.U.M. exposaran a la classe treballadora gironina, les consignes del Socialisme revolucionari.

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

CRÓNICA DIÀRIA per JOAN QUER

Company poumista, tens un imperatiu inajornable: estudiar les tesis per al 2.º Congrés del Partit.

Que callin les pistoles fraticides

Camarades: Que callin les pistoles fraticides. Altrement correm el risc d'exterminar-nos mútuament. I tal cosa és de tot punt inadmissible. Això no pot continuar. Cal tallar-ho en sec. Els enemics de la unitat sindical, de l'aliança revolucionària de la classe treballadora, s'han incrustat en les organitzacions obreres i, per tal de dur a terme la

seva labor nefasta, no es deturen ni davant dels crims més abominables. Extirpem el càncer, anihilem la mala cuca i el triomf del socialisme serà un fet.

La mort del company Roldan Cortada, vilment assassinat per uns agents miserables del feixisme, ha tingut la virtut d'alçar una onada d'indignació en els medis antifeixistes de Catalunya i de tot Espanya. Ha estat, potser, la gota d'aigua que ha fet vessar el vas curull. No és possible que amb actes repugnants d'aquesta missaga algú pretengui ventilar diferències sindicals o polítiques. Les pistoles fraticides solament són manejades pels seculars enemics de la classe treballadora.

Roldan era dirigent de la U.G.T. i membre del P.S.U. I com a tal, formava part de la nombrosa fracció psuquista no procedent del comunisme stalinista, literalment disconforme amb la ignominiosa campanya, propiciadora de l'atemptat personal, desfermada contra el P.O.U.M. per la direcció de la Internacional Comunista. Roldan havia conegut els militants del nostre partit a la presó, al Sindicat, a les barricades, a l'Aliança Obrera i sabia que eren uns homes que han fet de l'honradesa revolucionària una qüestió de principi terriblement rígida.

A Girona sempre havíem man-

tingut bones relacions amb els companys socialistes procedents de la U.S.C. i del P.S.O.E. Ells amb llurs posicions polítiques i nosaltres amb les nostres, hi havia hagut sempre un comú denominador. Ha estat necessari, per a enverinar les nostres diferències ideològiques, que el virus exòtic del stalinisme prengués plaça de dirigent. Tinc la seguretat que són molts els militants del P.S.U. —Roset, Vinyes, Figuerola, etc.—, que els repugnen els vergonyosos procediments que la burocràcia rectora del comunisme oficial empra contra nosaltres. Per què no reaccionen amb la contundència del cas quan es diu, com per exemple ara "Frente Rojo", de València, que cal exterminar la banda "poumista"?

Discutim. Amb energia, amb passió, amb violència dialèctica, si voleu. Però si algú apunta la violència física, foragitem-lo. És un enemic emboscacat de la classe treballadora i de la revolució. No en dubtem.

Editorial

El segon Congrés del Partit

El dia 8 del proper mes de maig, començaran, a Barcelona, les tasques del segon Congrés del Partit, el primer després de la unificació del Bloc Obrer i Camperol amb l'Esquerra Comunista.

El gran comici que s'apropa constituirà l'exponent màxim de la nostra maduresa política en el joc de la democràcia interna.

El P.O.U.M., partit comunista per essència, ha de regir-se i es regeix per la més estricta sobirania de la base.

Sabem prou bé, quins són els resultats que es palpen quan hom preté subvertir el llibre desenvolupament de les organitzacions centralitzant al capítell el poder despòtic de fer i desfer, al marge de la voluntat dels estaments bàsics.

No cal perdre de vista, que la manca de democràcia interna fou la causa de la davallada teòrica i orgànica de la III Internacional. En vida de Lenin, els Congressos es succeïren en la major normalitat.

La burocràcia staliniana aprofità la mort de Lenin per establir una dictadura fraccional, bandejant fins la darrera partícula democràtica. Trànscorregueren cinc anys sense que la Internacional celebrés un sol Congrés. Quan l'any 1928, es reuní de nou, aquell instrument que, sota la direcció leninista, fou el terror de la burgesia, havia esdevingut una mena d'espantall pacifista, tristici, raquític. Poc temps després pactava amb la burgesia francesa, ingressava en (S. de N.), llançava la consigna antimarxista de "Front Popular" i es convertia, finalment, en un apèndix de la secció russa, i, més clar, de les velleïtats personals de Stalin.

El P.O.U.M. celebrarà el mes vinent el seu segon Congrés. Avui per avui, destaquem un imperatiu supren: l'estudi assenyat de les tesis per tal d'enllestir una consigna justa i una conducta d'acord amb les conveniències de la Revolució Socialista.

Per una força repressiva

Les Patrulles de Control

Totes les revolucions tenen dos aspectes, si no volen ésser fracassades: l'aspecte destructiu i l'aspecte constructiu.

La cara destructiva de la Revolució tothom la coneix; fins molts no en coneixen d'altra i no pensen en altra. I la veritat que és molt important.

La societat que existeix dividida en classes com és la societat capitalista, ve un moment en què l'antagonisme entre les classes components d'ella arriba a un tal grau de tivantor que, els oprimits, no tenen altre mitjà d'alliberar-se que la Revolució, o sigui la destrucció violenta del poder de la classe enemiga que els mantenia en esclavatge. I una vegada arribat el moment, el començament de la Revolució visible i que s'anomena INSURRECCIÓ cal que la classe revoltada s'acari contra els òrgans repressius que la mantien oprimida i cal que els destrueixi totalment si vol evitar rebrotos del poder enemic.

Aquest és el cas de la Revolució espanyola.

Espanya, fins al 19 de juliol del passat any, vivia en règim capitalista amb dues classes ben delimitades. La burgesia, mestressa de l'Estat, i nosaltres, el proletariat. Aquestes dues classes eren antagoniques a mort i la burgesia ens mantenia en l'esclavitud gràcies al poder judicial, a la policia, a les presons, a l'exèrcit. Aquestes forces eren les encarregades de defensar els privilegis econòmics i polítics de la burgesia, del capitalisme.

La sublevació militar feixista originà la insurrecció obrera i obrí l'ample camí de la Revolució Social espanyola i mundial.

En les primeres setmanes de lluita, la classe obrera destruí l'exèrcit i la clerecia i donà un cop mortal a tot el poder econòmic i polític burgès (només un cop mortal, no pas la mort encara, puix que estem assistint en un reviscolament de la burgesia).

Però, la classe obrera, amb tot i que és acusada d'haver fet tant i tant, va descuidar-se trencar, de destroçar a bocins i impacablement les forces repressives de l'estat burgès, destruint-les en el que significaven col·lectivament.

La burgesia espanyola, a part de l'exèrcit que a Espanya era exercit policia molt més acusadament que en altres països, tenia dues forces característiques per a la persecució de la classe obrera: una força contra el proletariat industrial, o sigui, la guàrdia de Seguretat i assalt, i, una altra força eminentment contra la classe camperola, la Guàrdia civil. Aquestes dues forces que tantes garrotades han pegat als explotats de les ciutats i camps espanyols, no han estat destruïdes per la classe obrera dominant.

En arribar els sis mesos de Revolució la classe obrera havia de tenir no solament destruïdes orgànicament les forces repressives de la burgesia, sinó que havia de tenir totalment creades les seves forces repressives, la seva policia.

Que no se'ns digui que dins la policia i els cossos repressius (que són els mateixos d'abans) hi han molts obrers i que els controls superiors d'Ordre Públic estan a mans de revolucionaris. Aquesta mesura no és altra que un pedaç i som en temps que els pedaçes fan mal a la Revolució i demostren que aquesta és incapaç de trobar totes les seves formes de domini.

Caldria que anéssim definitivament a la dissolució de les guàrdies de seguretat, assalt i civils i que es dongués tota la força a les

«Patrulles de Control» i que la majoria immensa de «Patrullers» fossin seleccionats, al costat dels quals hom podria enquadrar els individus aprofitables dels cossos que cal dissoldre.

Si féssim, si imposéssim aviat la dissolució dels cossos armats burgesos i creéssim per tot arreu les «Patrulles de Control Obreres», donarien un nou impuls al triomf de la Revolució i a tot Catalunya i Espanya la reacció burgesa-feixista no trobaria ni un moment de repòs.

Gran Miting al Teatre Municipal

Divendres, a les 10 de la nit. Parlaran:

M.ª Teresa ANDRADE P.O.U.M.
MARTÍ GROSSI J.C.I.
PALACIN J.C.I.
NIN

Per la Revolució Socialista!

Noticiari del Partit

P.O.U.M. J.C.I.

Convocatòria

Queden convocats per a demà, dia 29 d'abril, tots els camarades milicians de la Divisió Lenin que es troben disfrutant permís.

Hora: A les 6 de la tarda.

Lloc: Sala d'actes del P.O.U.M.

JOVENTUT COMUNISTA IBERICA DEL P.O.U.M.

Convocatòries urgents

Queden convocats per a avui, a les 8 de la vetlla, al nostre estatge social, tots els companys del Comitè Local Ampliat.

Queda convocada també, per a la mateixa hora, tots els companys de la cèl·lula Didac Tarradell.

El Secretariat d'Organització

Marañón, d'èxit en èxit

Dies passats el cable ens va donar la notícia que la visita de Marañón a terres del Plata es feia de manera sorollosa i accidentada: xiulets a Montevideo, xiulada i cops a la Facultat de Medicina de Buenos Aires.

Avui rebem una nova i agradable notícia. Arran d'una carta tramesa al doctor Marañón pel poeta catòlic Bergamín, carta que fou àmpliament difosa pels diaris d'esquerra de Buenos Aires, nombrós públic, estudiants, obrers i membres de la collectivitat espanyola, es dirigiren a una estació ràdiofònica, on el doctor Marañón havia de parlar per ràdio, i varen repetir-se els xiulets i l'escàndol, i l'obligaren a suspendre la conferència.

Decididament, els aires de Buenos Aires no resulten molt bons per als penells polítics.

El Poble Basc s'adreça a l'opinió mundial

"Güernica, símbol de la tradició basca, no és més que un munt de runes!"

El manifest diu: «La pèrdua de Bilbao portaria aparellada la del Nord i permetria llençar sobre la Mediterrània

150.000 homes i 120 avions. Això és el pla alemany»

BARCELONA

Comunicat del front d'Aragó.—El d'ahir nit

Barcelona.—S'han registrat únicament accions locals a les línies avançades, intensos troteigs a tots els sectors i dispars d'artilleria sobre concentracions faccioses que han estat desfetes.

El d'aquest matí

Barcelona (2 tarda).—Comunicat facilitat per la Conselleria de Defensa de la Generalitat i corresponent al matí d'avui:

Quan una de les nostres patrulles es dedicava a obrir unes portes a Pina per inundar gran ex-

tensió de terreny facciós, l'enemic l'ha hostilitzat amb foc de ametralladora, entaulant-se un fort tiroteig que ha durat una hora. Els nostres soldats han tornat a llurs bases sense més conseqüències.

A les 23 hores d'ahir, la nostra aviació ha bombardejat els emplaçaments d'artilleria de Oliver de Perdiguera.

A les cinc hores d'avui, la nostra aviació ha bombardejat els objectius militars de Quinto i els seus voltants.

A la una de la matinada, l'aviació rebel ha bombardejat Monte Cornero, sense conseqüències.

MADRID

Tinc molta confiança—diu el general Miaja—en els soldats de l'exèrcit popular

Madrid, 27.—El general Miaja ha rebut els periodistes a les primeres hores de la nit i els manifestà que no ocorria cap novetat.

—He estat—afegí—revisant la setantena Brigada, formada tota ella per camarades de la C. N. T. Vinc realment encisat de la disciplina, entusiasme i valor dels seus components. Estic molt satisfet.

Es parlà després de la marxa de les operacions i el general mostrà la seva confiança en l'admirable esperit de les Brigades que actuen als diversos sectors del front del Centre.

—Tinc molta confiança—acabà dient—en els soldats de l'Exèrcit Popular. Espero molt d'ells. Esperarem uns dies i veurem qui porta el gat a l'aigua.

Del Ministeri de Marina i Aire

València, 27.—Ministeri de Marina i Aire: Comunicat de la una de la tarda. Servei de costa:

Dos avions ràpids de bombardeig que s'han elevat aquest matí descobriren el «Canarias» i el «Balears» quan s'allunyaven de València a l'altura de Castelló. Els vaixells facciosos foren bombardejats des d'una altura de 850 metres. Les bombes caigueren prop dels vaixells, però sense tocar-los.

Els dos creuers facciosos feren molt foc amb artilleria antiaèria i continuaren el camí en direcció a Mallorca.

Sector Aragó.—A les 10'55 foren bombardejades les posicions enemigues de Quinto.

Comunicat oficial del Ministeri de Marina i Aire, de les 22 hores:

Sector Aragó.—Avui foren bombardejades les posicions de Villarquemado i Caude.

Sector Centre.—A primera hora de la tarda foren bombardejats l'estació de Talavera i un tren format per vint-i-cinc vagons que hi havia a la dita estació.

El «Balears» i el «Cervera» bombardegen València

València, 28.—Poc abans de les sis del matí ha començat a sentir-se, primer per sobre el port, i després per diversos llocs de la població, el soroll del motor d'un avió. S'ha suposat lògicament pels observadors que vigilen aquesta població que era un aparell enemic. Així s'ha comprovat, ja que als deu minuts de sentir-se el vol de l'avió, han començat a caure sobre els voltants del port i altres llocs de València gran nombre d'obusos. Es tractava d'un bombardeig portat a cap pels creuers facciosos «Canàries» i «Balears», que marxaven en direcció de sud a nord i que, detenint-se a una distància de tres o quatre milles, han començat la seva agressió a València.

Segons diversos testimonis rera d'ells hi havia, segurament prestant-los col·laboració, un creuer estranger dels que exerceixen servei de control.

A penes han sonat els primers trets, el canoner «Laya» ha contestat l'agressió, segons sembla amb gran encert. Davant els bons trets del vaixell espanyol, els raciosos han dirigit els seus trets contra el «Laya»; però no han aconseguit fer blanc.

A l'acció de l'avió lleial, han col·laborat les bateries de costa.

El canoneig ha estat impressionant, puix que per l'hora en què s'ha realitzat, el silenci era absolut, i el retruny dels trets lleials ressonava enormement.

El poble valencià en aquesta agressió, la més important de les que fins ara ha sofert, s'ha comportat amb gran serenitat. Tot-hom amb el més perfecte ordre ha sabut aixoplugar-se en els llocs més segurs, i una vegada passat el perill, o advertit dels llocs en què havien ocorregut desgràcies personals, han prestat la seva col·laboració a les autoritats per a auxiliar els damnificats.

Es calcula que el nombre de trets

llançats pels vaixells rebels ascendeixen a uns seixanta, tots ells del calibre 12 o 15'5.

Han resultat quatre morts. Una dona, el nom de la qual es desconeix, el caporal d'Assalt, Crisant Gómez Rodríguez, Empar Sandalinas i Carme Comeche. El nombre de ferits greus ascendeix a dotze i el de menys greus a quinze.

Els tripulants d'una barca pesquera han declarat que, en començar l'agressió, veieren separar-se el «Graaf Spee» que presta servei de vigilància enfront del nostre port i un d'ells afirma que el veié actuar.

En començar el bombardeig, el navili holandès «Rea» que estava a dins del port, sortí a la rada i al cap de poc desapareixé en la mateixa direcció que el «Canàries» i el «Balears». Segons diu un oficial del vaixell danès «Linda», fou apressat pels vaixells facciosos.

Una nota de l'E. M.

València, 28.—L'E. M. Central de les forces navals de la República, basant-se en la informació procedent del semàfor del Grau, ha passat al ministre de Marina i Aire el següent comunicat:

«A les 6'15 aproximadament, els creuers facciosos «Balears» i «Canàries» aparegueren a l'horitzó i feren foc sobre el port, particularment sobre el canoner «Laya» i voltants del Club Nàutic. El canoner «Laya» ha contestat i ha fet disset dispars.

Després d'efectuar algunes salves, els creuers facciosos han desaparegut amb rum N. E.

Els creuers «Balears» i «Canàries», han sortit de la boira a les 6'30 del dia d'avui i s'han situat a una distància de cinc mil metres davant del port. Aquesta distància és la mida telemètrica presa des del canoner «Laya». A aquesta distància han començat a tirar, fent salves de quatre dispars.

Mitja hora abans s'havia sentit el soroll d'un motor, com d'un avió de reconeixement, que no ha estat vist.

El «Laya» ha fet foc en disparar la primera canonada als creuers rebels. Hom creu haver fet un impacte en un d'ells.

Els vaixells han disparat a molt poca velocitat i han desaparegut en direcció nord-est. Sense novetat en el personal ni en el material dels diversos serveis de la Marina».

Segueix la nostra pressió sobre les posicions enemigues de Las Navas

Madrid, 28.—Ahir a la tarda, al sector de Carabanchel, foren ocupats uns edificis als facciosos. Aquesta petita operació fou realitzada sense gairebé disparar cap tret perquè els rebels, ignorant del que els venia al damunt, no pogueren fer altra cosa que retirar-se precipitadament. Poca estona després hostilitzaven les posicions que els havien estat arrabassades, sense cap resultat. A primeres hores

de la nit, el silenci més absolut regnava en aquest sector.

Al nord de la província de Guadalupe i a la d'Àvila ha continuat el canoneig de les nostres bateries sobre les trinxeres rebels. Els invasors no donaren senyals de vida i ni tant sols les bateries faccioses contestaren a les nostres.

Segueix l'hostilització constant de l'exèrcit popular sobre les posicions enemigues de Las Navas, on les primeres cases del poble han quedat evacuades per complet, puix que els feixistes s'han replegat cap a l'interior, on creuen trobar-se més segurs. Sembla que els edificis on es fan forts són l'església i l'Ajuntament, que per estar construïts amb pedra constitueixen una veritable fortalesa.

També han estat atacades les forces rebels de La Atalaya, on l'exèrcit popular ha millorat les seves posicions.

Al sector del Jarama, intens foc de canó metralladora i morter sobre les posicions faccioses de la línia del ferrocarril al sector del Cerro Pingarrón on els rebels feren acte de presència la qual cosa fa suposar que les seves posicions són més llunyanes del que estaven fa uns dies.

Front del Nord

Güernica, bombardejada

València, 28.—Aquesta nit la Delegació General d'Euscadi a València ha facilitat a la Premsa la següent nota:

«Ahir, a la tarda, quedà reduïda a ruïnes la noble vila de Güernica. La seva Casa de Juntas, l'Arbre de la nostra tradició, els caserius que formaven els seus carrers senyors i hidalgos, caigueren sota el bombardeig de l'aviació rebel, la qual va voler significar una destrucció a Güernica pel que per a tots els bascos té d'emotiva i simbòlica.

Les bombes incendiàries llançades «a plaer» i sense enemic damunt els carrers desfets, han posat damunt el sol de Güernica una estrella històrica. Allí estava Güernica. Entre les seves runes solament queden cadàvers carbonitzats en gran quantitat. Els que l'evacuaren, homes, dones i infants, sacerdots i gents civils, foren perseguits per la metralla. Güernica amb el seu arxiu, biblioteca, museu i tradició, ha passat al regne d'allò històric.

Ja són tres les viles destruïdes. Güernica, Durango i Elgueta. Arriben ja a milers les dones i els infants que han trobat la mort entre les seves runes.

L'ordre de bombardeig fou donada pel quarter general alemany establert a Deva. L'han acomplert setanta-dos avions en vol, cent-vint en servei. Els bascos hem comès el delictat de posar a l'ordre de la República i de la democràcia la nostra tradició, el nostre contingut lliberal, el nostre geni civil, la nostra rera-guarda ordenada, el nostre crèdit de segles, ratificat a la Gran Guerra, en la qual, tot i la neutralitat espanyola, trenta-cinc vaixells, dels cent-cinquanta posats per Euscadi al servei de l'Almirallat anglès per a forçar el bloqueig alemany, trobaren la

seva tomba al fons de la mar amb totes llurs tripulacions.

Per tal d'evitar que el pavelló basc atregui per a la República i la seva causa les simpaties del món, que pot ésser molt bé en dies propers, la causa del proletariat mundial, els comandaments rebels, els directius alemanys han resolt nomenar el nom i el sentit basc de la terra. Ahir Durango, avui Güernica, demà Bilbao.

La pèrdua de Bilbao portaria aparellada la del Nord i això arrossegaria la guerra en permetre llançar sobre les costes de la Mediterrània els cent-cinquanta mil homes i cent-vint avions que avui s'ocupen d'abatre el Nord. Aquest és el pla alemany.

Solament podem oposar-los els pits bascos en vint-i-set dies d'ofensiva brutal. No pessem marina ni aviació. Aportem a la causa de la República i a la defensa del territori basc el nostre coratge i la simpatia del món. Amb això esperem vèncer, però creiem un deure que el poble republicà conegui el nostre amargor perquè pugui jutjar la lleialtat de les nostres forces. — València, 27 d'abril del 1937».

Front del Sud

Canoneig als fronts cordovesos

Andújar, 26.—Del nostre enviat especial. Als fronts sols hi ha hagut durant la jornada duels d'artilleria.

Continua, com en dies anteriors, el pas de fugitius del camp facciós al territori lleial. Anit arribaren a les nostres files deu paisans i quatre soldats.

L'aviació rebel, a penes es féu foc, bombardejà les nostres línies del Santuari de la Virgen de la Cabeza.

ESTRANGER

Trenta obrers suïssos donen la seva sang per als ferits republicans

Zuric, 27.—La «Freiheit» comunica que ha sortit de Lausana la primera tramesa de sang per a la seva transfusió als ferits espanyols.

Trenta obrers d'aquesta ciutat han donat llur sang a tal objecte.

Han estat enviats immediatament per avió set litres de sang per a ésser emprada a tals finalitats. La sang va en caixes frigorífiques. Les transfusions es fan d'acord amb un nou mètode inventat i experimentat per savis soviètics.

Es sap que un gran nombre d'obers han estat empresonats per ordre del Consell Federal, amb motiu d'haver-se prestat a aquestes transfusions.

El Consell de Guerra ha condemnat molts obrers a llargues penes, però els treballadors persisteixen en la seva generosa actitud en benefici de llurs germans d'Espanya.

llegiu L'ESPURNA.

La democràcia interna és la pedra fonamental del comunisme...

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

El segon Congrés del Partit palesarà la potencialitat ideològica i orgànica del P. O. U. M.

A la juventud treballadora, a la juventud revolucionària del món enter.

Camaradas:
El Primer de Mayo, de 1937, marca para la juventud y la clase obrera del mundo entero, una etapa decisiva en la historia de la lucha emancipadora del proletariado.

La Revolución española ha abierto el corazón de todos los proletarios del mundo a la alegría y a la esperanza y ha marcado nuevas perspectivas para la Revolución mundial. Pero por otra parte, la guerra se ha vuelto un peligro verdaderamente próximo y está a punto de desencadenarse de un momento a otro.

LA GUERRA CAPITALISTA O LA REVOLUCIÓN PROLETARIA

Son las alternativas inevitables en las que, las contradicciones del régimen burgués aprietan a la sociedad contemporánea. Guerra o revolución: esto es lo que atormenta el cerebro de los jóvenes trabajadores de todo el mundo; esto es lo que está en el orden del día de estos últimos años y de hoy particularmente.

Guerra o Revolución; son las dos variedades de la evolución de la humanidad.

La una, con sus horribles consecuencias, amenaza con colocar a la humanidad en una nueva edad media; la otra, es el camino que conduce a la humanidad a una etapa superior, al Socialismo; a la sociedad donde "el libre desarrollo del individuo, no será un obstáculo para el bienestar de los otros".

LA REVOLUCIÓN ESPAÑOLA ESPERANZA DE LA JUVENTUD PROLETARIA MUNDIAL

El 19 de julio fué un día histórico para la clase obrera española y del mundo entero. El proletariado español, lucha desde aquel día con las armas en la mano, para ganar la revolución y destruir el viejo régimen capitalista. Es una lu-

Manifest del Buró Internacional de les Joventuts revolucionàries per al primer de maig de 1937

La experiencia histórica del movimiento proletario, nos ha demostrado cuan perjudiciales son a los intereses del progreso y del porvenir obrero, toda clase de degeneraciones ideológicas, toda unidad con las fuerzas burguesas.

Todos los experimentos de este género, no han servido más que a los intereses de la burguesía y han contribuido en gran manera, a debilitar las fuerzas proletarias.

La democracia y el reformismo, con sus tácticas y enseñanzas doctrinarias, no hacen más que frenar el instinto revolucionario, que es una cosa espontánea del proletariado. La IIª Internacional se ha declarado abiertamente como el instrumento al servicio de la burguesía. Tenemos un ejemplo típico en la unión sagrada de 1914 y la aceptación de la guerra imperialista. El masacre proletario en Alemania, obra de lo social-demócratas. El fracaso obrero y la victoria del fascismo en Alemania, Austria, Italia y otros países. La criminal conducta de los gobiernos dirigidos por las social-democracias con respecto a los acontecimientos españoles. La no intervención y el bloqueo de España, son verdaderas sanciones contra nuestros hermanos que luchan y mueren por el interés de todos los proletarios del mundo.

La IIIª Internacional, salida de la reacción contra los crímenes de la IIª, y con bases y dinamismo revolucionarios, queda reducida hoy a un instrumento diplomático de Rusia. La IIIª Internacional, ha abandonado vergonzosamente sus posiciones clasistas, sus concepciones revolucionarias y predica la unión sagrada, el amor a la patria, la fraternidad con todos (incluidos los fascistas y católicos), el respeto a los gobiernos reformistas y a la Sociedad de Naciones, e

inculca a las masas, principios políticos que son la negativa de todas las esperanzas históricas de la lucha del pasado y de presente.

Reformismo y social-democracia, pacifismo y stalinismo, son las escorias proletarias que con su acción colaboran a la derrota del proletariado y a la preparación de las condiciones necesarias para el próximo masacre mundial.

FRENTE POPULAR Y FRENTE REVOLUCIONARIO

Camaradas!
Reformismo y stalinismo ensalzan el valor del Frente Popular, que es una consecuencia lógica de sus desviaciones ideológicas y prácticas. Nosotros os decimos que el Frente Popular es una unión sagrada, que el Frente Popular no sirve a los intereses proletarios y sí a los de la burguesía explotadora; que el Frente Popular es inepto contra la reacción y si inoperable contra los trabajadores.

No es solo nuestra dialéctica la que nos lleva a condenar al Frente Popular, son los hechos históricos. El Frente Popular en España, no ha sabido impedir la sublevación fascista; sabiendo como sabía su preparación y su próximo estallido, se ha dedicado a la conservación de la República burguesa y al boicot de las fuerzas revolucionarias.

El Frente Popular en Francia,

no ha servido más que a los intereses de la burguesía, parando el impulso de las masas; no ha cumplido sus promesas electorales; no ha sabido herir al fascismo. Por el contrario, la policía al servicio del Frente Popular, ha disparado más a menudo, haciendo derramar la sangre proletaria.

En Alemania y en Italia, el Frente Popular siguió unas tácticas peligrosas y proclamaron la fraternidad con católicos y fascistas.

En los demás países democráticos, el Frente Popular es nulo donde no es perjudicial.

A esta unión con la burguesía y sobre unas bases contrarias a los intereses de clase, nosotros oponemos el Frente Revolucionario, sobre bases clasistas y con una acción directa.

JÓVENES OBREROS Y PROLETARIOS TODOS!

La reacción mundial y el reformismo, por caminos distintos, llegan al mismo fin: la conservación del mundo burgués podrido. Nosotros por el contrario, os decimos que es necesario obrar para abatir al caduco régimen capitalista y construir sobre sus ruinas la nueva sociedad proletaria.

A una unidad genérica de la juventud, nosotros oponemos la unidad de la juventud proletaria revolucionaria, sin distinción de visiones teóricas, pero sobre bases prácticas de acción revolucionaria clasista para la construcción social.

Que la juventud proletaria del mundo entero no se engañe; nada más hay un camino para salir de la esclavitud capitalista: acabar con el sistema capitalista de todas las clases, acabar con el régimen explotador.

La unidad revolucionaria es la fuerza del proletariado, es la unidad de lucha de la clase obrera para abatir a la clase explotadora.

Nuestra consigna es: **CLASE CONTRA CLASE.**

(Continuarà)

Fulloté de L'Espurna 69 - El Taló de Ferro

cos: El grup de Wall-Street (1) va transformar el mercat de stocks en un torbelli en el qual totes les valors del país es cotitzaven quasi a zero. I sobre els desastres i les ruines s'anava alçant, impertorbable, indiferent i segura d'ella mateixa, la forma de l'oligarquia naixent. Aquesta serenitat i aquesta fermesa era quelcom d'esgarrifós. Per assolir els seus fins, feia servir, no solament la seva pròpia i grandíssima força, sinó també tota la del Tresor dels Estats Units.

Els capitosts de la indústria s'havien girat contra classe la intermediària. A les associacions de patrons malgrat l'ajut prestat per a llatzerar l'organització del treball, els tocava el torn d'ésser esparacats per llurs aliats de la veïlla. En mig d'aquesta devallada de petits hisendats i petits indus-

trialis, els trusts aguantaven ferm. No solament, eren d'una gran solidesa sinó que també de gran activitat. Anaven sembrant a tot vent, sense recança ni descans de cap mena, car ells sols sabien com es feia la collita de la tempesta i com se'n treia profit. I quin profit, i quins enormes beneficis! Prou forts per a enfrontar i resistir l'huracà, — que per una gran part havien contribuït a desencadenar, — es desmandaven també, i pillaven els restes que a l'aprop d'ells suraven encara. Les valors estaven llastimosament pansides fins a l'inversemblança, els trusts aixamplaven llurs possessions no menys inversemblablement; llurs empreses s'anaven extenent pels nous camps i tot això sempre en detriment de la classe mitja.

Fou així com, durant l'estiu del 1912, es pogué veure l'assassinat virtual de la classe intermediària. Ernest mateix va espertar-se de la rapidesa amb la qual fou administrat el cop de gràcia. Va menejar el cap, com aquell que no augura res de bo, i

va esperar sense il·lusió les eleccions de la tardor.

—Tot es inútil, deia ell, estem derrotats a la bestreta. El Taló de Ferro està dempeus. Jo xifrava les meves esperances en una victòria apacible guanyada gràcies a les urnes. M'equivocava, i és Wickson que tenia raó. Anem a ésser desposseïts de les qualques llibertats que ens quedaven; el Taló de Ferro ens trepitjarà la cara; no es pot esperar més que una revolució sagnant de la classe treballadora. Naturalment que som nosaltres els que obtindrem la victòria final, però, a quin preu? M'esgarrifa el pensar-ho!

Des d'aquell moment l'Ernest va xifrar la seva fe, únicament en la bandera de la revolució. Sobre aquest punt estava en avanç sobre el seu partit. Els seus camarades socialistes no podien seguir-lo per aquell camí? Persistien en creure que la victòria es podia guanyar amb les eleccions. No és que estessin atuits pels cops que ja duïen rebuts. No els mancava tampoc ni

valor ni sangfreda. Només eren incréduls, vet-ho aquí. L'Ernest no arribava a poder-los inspirar una prevenció sèria per l'imminència de l'adveniment de l'oligarquia. Reixia a conmutar-les, però res més; estaven massa segurs de llur pròpia força. En llur teoria de revolució social no hi havia lloc per a l'oligarquia, i consegüentment no creien que l'oligarquia pogués existir mai.

—Us enviarem al Congrés i tot anirà bé, — li digueren en una de les reunions secretes que teníem.

—I quan m'hauran tret del Congrés, i arramblant-me a la paret m'hauran fet saltar el cervell, — va preguntar fredament Ernest, — què fareu vosaltres?

—Llavors ens sublevarem amb tota la nostra puixança, — respongueren immediatament una dotzena de veus.

—Llavors us enfangareu en la vostra mateixa sang, — els va replicar—. Ja la coneix aquesta cançó: l'he sentida entonar per la classe mitja; i on es troba ara ella i sa puixança?

(1) Nom d'un carrer del vell New-York, on estava situada la Borsa, i a on l'absurda organització de la societat permetia les manipulacions per sota-mà de totes les indústries del país.